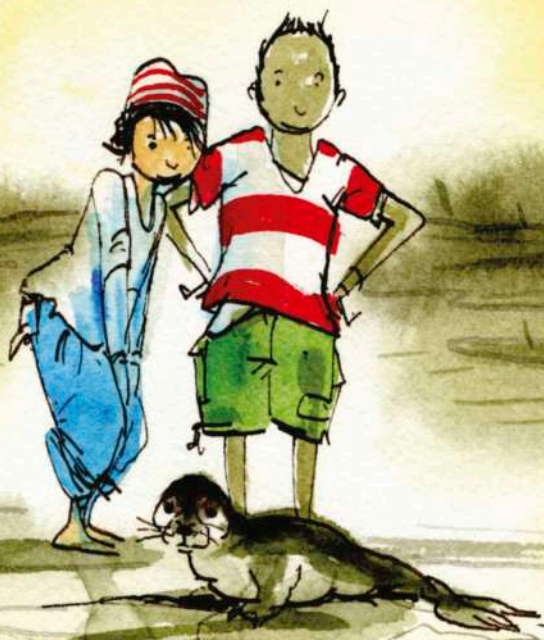

Lieke van Duin

Tim en Taco redden een zeehond

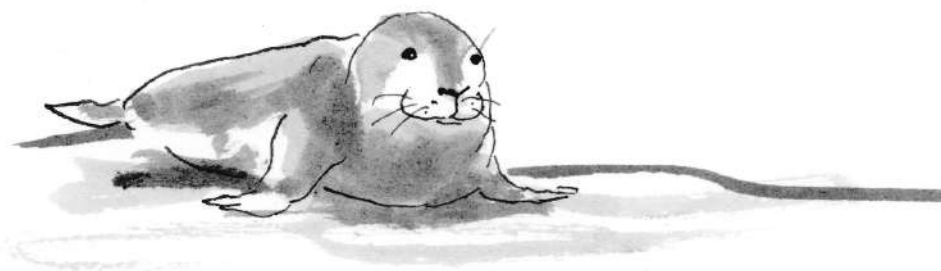
Mozaiek Junior

Lieke van Duin

Tim en Taco redden een zeehond

Met illustraties van Harmen van Straaten

Tweede druk

Mozaïek Junior | Kwintessens

voor Frans

Lees meer over Tim en Taco in:

De kinderen van de binnentuin

Het nieuwe skateboard

Knikkerkampioen!

Tim en Taco op Terschelling

Tweede druk 2010

Leeftijd 8+

Voorlezen 7+

AVI 7

Illustraties omslag en binnenwerk Harmen van Straaten

Ontwerp omslag Blauwblauw Design (Mozaïek Junior) | S-prepress (Kwintessens)

Layout en dtp binnenwerk Gerard de Groot

Bronvermelding mottogedichtje: Willem Hussem: *Voorzichtig*, uit: *Warmte vergt jaren groei*, Plint 2005.

© 2009 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Mozaïek Junior is een imprint van Uitgeverij Mozaïek.

ISBN 978 90 239 9293 6 (Mozaïek Junior)

Meer informatie over dit boek en andere boeken van Mozaïek Junior vind je op www.uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 978 90 5788 259 3 (Kwintessens)

Meer informatie over dit boek en andere uitgaven van Kwintessens Uitgevers vind je op www.kwintessens.nl.

Bestelnummer 5106

Meer informatie over de auteur vind je op www.liekevanduin.nl.

NUR 282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*voorzichtig
heb ik de gevangen vogel*

uit de strik verlost

*ik laat hem vliegen
hij geeft mij vleugels*

Willem Hussem

Inhoud

Terschelling, augustus 9

Laagwater	9
Zeemeermin	13
Bewakers	17
Zeehondenman	20
Krabbensteiger	25
Bergingsboot	28
Ambulance	32
Quarantaine	36
Pannenkoeken	40
Stapelbed	44
Tom	46
Eretitel	50
Opbellen	53
Juttersmuseum	56
Vrije vogels	61
Strandcadeau	64
Spookgevecht	67

Amsterdam, september 70

Welkom	70
Vasthouden	76
Actieplan	80
Dierenhater	82
Voetbaltraining	86
Circusdirecteur	88

Oefenen	91
Kindercircus	94
<i>Terschelling, november</i>	99
Ietsjepietsje	99
Zeehondenbus	102
Waddenzee	105
Feestwagen	109
Vrijlaten	113
Nawoord	118
Dank	119

Terschelling, augustus

Laagwater

Het wordt eb. Glanzend bruin komen de natte zandplaten tevoorschijn. Langzaam drogen ze op en worden dan lichter van kleur. De oesterbanken blijven zwart. Duizenden wadvogels scharrelen op de grens van water en land naar eten. Het gekrijs en gekwetter is van ver te horen.

Tim en Taco lopen op gypsen door een laagje water. Murmelend stroomt het door geultjes en prielen naar zee. De zon laat miljoenen vonkjes op het water schitteren.

Tim loopt voorop, broekspijpen opgestroopt en verreijker om zijn nek. Taco, in korte broek, draagt een schepnet en een emmer. Ze gaan op zoek naar beestjes. En naar schelpen, voor het schelpenmuseum dat ze bij hun tent gemaakt hebben. Een straffe wind trekt aan hun haren en kleren.

De moeder van Tim, met wie ze al twee weken kamperen op een natuurcamping, zit ver achter hen op de dijk een boek te lezen. Zojuist hebben ze hun vakantie vrienden Sjoukje en Arjen naar de veerboot gebracht. De afgelopen week hebben ze veel met hen opgetrokken. Soms waren ze met z'n vieren bij hun pake en beppe, die naast de camping wonen. Of met z'n zessen, toen Dirk en Floor er nog bij waren. Maar meestal zaten ze in de klimboom op de camping. Die hangt vol met scheepstouwen en vissersnetten, gejut op het strand. De boom heeft dikke kale takken waar je hoog in kunt klimmen. Aan de touwen kun je zwieren. En in de netten

kun je schommelen, met wel tien kinderen tegelijk. Je kunt erin liggen lezen. En kaarten en kletsen. Het is een supergoeie hangplek. Ze hebben er zelfs een nacht in geslapen! Maar die nacht vergeten ze liever. Want het spookte toen flink, met storm en regen en nog veel meer...

Vorige week hebben ze Dirk en Floor al uitgezwaaid aan de haven. En nu moeten Sjoukje en Arjen ook weer naar school op de vaste wal. Ze hebben lang gezwaaid en *Oant sjen!* geroepen. Ook toen Sjoukje en Arjen stipjes werden. Zelfs toen ze hen helemaal niet meer konden zien.

Een grote krab scharrelt voor Tims voeten weg. Op de krabbenmanier, alsof hij een afwijking naar opzij heeft.

‘Taco, snel!’ roept Tim. ‘Je schepnet!’

Taco, anders altijd watervlug, komt aansjokken. Hij schopt water voor zich uit en sleept het schepnet achter zich aan.

‘Schiet nou op!’ roept Tim. ‘Een joekel van een krab. Met zeepokken op z’n rug. Hij loopt weg!’

‘Lekker weg laten lopen,’ zegt Taco met een stuurs gezicht. ‘Ik vind er niks meer aan. Al onze vrienden zijn weg. Er zijn alleen nog maar kleintjes op de camping.’

Tim weet even niets te zeggen. Hij staart de krab na, die zich snel ingraaft. Zandkorrels warrelen op in het water en maken de krab onzichtbaar.

Alles wat ze de afgelopen weken met elkaar beleefd hebben, schiet door zijn hoofd: de hut in het bos, het geheimzinnige briefje, het vernielde schelpenmuseum, de stormnacht in de netten, het kampvuur op het strand...

‘We hebben wel mooi een beetje Fries van ze geleerd,’ zegt hij dan maar. ‘Van Sjoukje en Arjen. Een liets bietsje Friesk. *Oant sjen!* enzo.’

‘Ja, en *bangeskiter,*’ zegt Taco lusteloos. ‘Dat was jij!’

‘Nietes, ik was geen *bangeskiter!*’ zegt Tim fel. ‘Jij was zelf ook bang, die nacht in de netten. En Dirk en Floor ook. Jij dacht ook

dat het Waddenspook...'

Opeens krijgt Tim het heet. Niet van de zon maar van boosheid. Hij voelt het naar boven borrelen. Het moet eruit. 'En jij bent een *skattebek!*' schreeuwt hij.

Het is alsof Taco wakker wordt. 'Yes! Helemaal waar!' lacht hij. 'Dat zei Floor, dat ik haar *skattebek* ben. Jij weet niet eens wat dat betekent, man! Dat is schattebout in het Fries. Ze is op mij!'

'Op mij ook!' schreeuwt Tim. 'Op mij al veel eerder dan op jou! Vorige zomer al, op de camping. Toen was jij hier nog geeneens!' De woorden stromen uit Tim zijn mond, terwijl hij anders nogal een stille is. 'We gingen heel vaak samen spelen, toen. En ze wou ook altijd mee voetballen. Dit jaar is ze gewoon op ons alle twee!' 'Nietes!' schreeuwt Taco. 'Want ik heb haar emailadres gekregen, en jij niet!'

Tim hapt naar adem. Tranen springen in zijn ogen. 'Gemenerik!'

roept hij. 'Je mag nooit meer mee kamperen!'

'Wat boeit mij dat nou!' schreeuwt Taco. 'Dan ga ik wel met Floor kamperen! Die...'

'Dan ga je toch!' Tim stampvoet van woede. De spetters vliegen in het rond. 'Nu meteen! Hoepel maar op!'

Kwaad beent Tim weg.

Taco staart zijn vriend verbluft na. Hij zucht. Wat gebeurt er opeens? Hij was alleen maar een beetje chagrijnig. Hoe moet dat nu? Hij legt zijn schepnet en emmer neer en gaat Tim achterna.

Zeemeermin

Opeens hoort Taco een zacht gehuil. ‘Tim!’ Hij begint te rennen. ‘Tim! Niet huilen!’

Even draait Tim zich om. ‘Ik huil helemaal niet! Ik ben geen kleuter!’ Dan loopt hij weer stug door. Het laagje water komt nu boven zijn enkels.

Taco geeft niet op. ‘Tim, wacht even,’ hijgt hij. ‘Ik hoorde echt iemand huilen. Ik dacht dat jij...’

Tim loopt door.

‘Tim, luister nou!’ In een regen van spetters haalt Taco Tim in en pakt hem bij zijn schouder.

‘Blijf van me af!’ Tim rukt zich los, maar blijft wel staan.

‘Tim, sorry! Ik had alleen maar de pest in. Maar ik wou je niet pesten. Echt niet. Erewoord. Het floepte er zomaar uit. Ik weet niet waarom.’

‘Floor is op ons allebei.’

Even is het stil. Dan zegt Taco ‘Oké,’ en slaat een arm om Tim heen. Tim duwt de arm niet weg. ‘Ik weet wat: je mag haar mailadres zien.’ Hij graaft in zijn broekzak en haalt een nat, opgevouwen papiertje tevoorschijn.

Op dat moment klinkt er gejammer. Schor en zacht en klaaglijk.

‘Hoor!’ zegt Taco, stopt het papiertje terug en steekt zijn vinger op.

‘Daar heb je het weer! Misschien is het dan kattengejank.’

‘Katten gaan niet wadlopen,’ zegt Tim. ‘Die zijn bang voor water.’

‘Een baby dan.’

‘Baby’s gaan ook niet wadlopen. Kunnen ze geeneens.’

‘Ik weet het,’ roept Taco opgewonden. ‘Een zeemeermin! Die spoelen soms aan als ze de weg kwijt zijn! Net als walvissen!’

‘Tsss! Dat jij daar nog in gelooft!’ zegt Tim. ‘Zeemeerminnen bestaan alleen in verhalen.’ Hij draait in het rond, luisterend. ‘Het

geluid komt uit zee. Van die zandbank met die vogels daar.’
Tim stelt de verrekijker scherp. ‘Ik zie alleen maar vogels. Wel miljoen. Meeuwen. En van die grote zwarte die hun vleugels staan uit te schudden. En daar zwart-witte met rooie pootjes en snavels die pietepietepiet roepen. Daar wat grote eenden. En daar een grote... nee, dat kan niet, dat bestaat niet...’

‘Wat, waar?’ gilt Taco. Hij springt op en neer en rukt aan de verrekijker. ‘Een zeemeermin! Zie je wel? Dat zei ik!’

‘Laat los, zo kan ik ‘r niet zien! Nee, nee, geen zeemeermin. Het is... het is... een zeehond!’ Tim wijst, maar houdt de kijker om zijn nek. ‘Je ziet hem met het blote oog ook.’

‘Yes, ik zie hem!’ roept Taco. ‘Daar links vooraan. Kom, d’r op af. Gaan we ’m aaien!’

Taco plonst weg op z’n gympjes.

Tim gaat hem achterna. Opeens herinnert hij zich hun bezoek aan het Natuurmuseum, vorige week. En wat een meneer van het museum vertelde over zeehonden. ‘Taco, niet doen! Hij gaat je bijten. Zeehonden zijn roofdieren!’

‘Mij bijt-ie niet,’ roept Taco. ‘Ik doe hem niks. Ik ben zijn vriend.’ Hij loopt door.

‘Stomkop! Je jaagt hem weg! Je moet hem met rust laten. Hier, je mag mijn verrekijker!’

‘Boeit niet!’ Taco wenkt Tim met een grote armzwaai. ‘Kom nou!’ Hij loopt weer door. Ook al is het water nu dieper en de ebstroom sterker.

Tim ziet dat de zeehond onrustig wordt en naar het water begint te bobberen. Wat kan hij nog verzinnen?

‘Taco!’ roept hij. ‘Er zit een slenk voor! Die sleurt je naar zee!’ Een slenk?! Meteen staat Taco stil. Hij kijkt naar het water dat tot zijn knieën komt. Het begint aan zijn benen te trekken. Een paar meter verder is het water donkerder en golft het wilder, met strepen schuim erop.

In een flits ziet Taco weer voor zich wat er gebeurde tijdens de dagtocht die ze maakten om de oostpunt van het eiland, lopend

over het wad. De slenken waar ze doorheen moesten. Die ene slenk die onverwacht diep was. Met in het midden zo'n sterke ebstroom dat hij en Tim kopje onder gingen. Gelukkig waren papa en Tims moeder op tijd om hen in hun kraag te grijpen.

'Oei, een slenk!' Taco loopt naar Tim terug.

'Hier, kijk maar,' zegt Tim opgelucht en reikt Taco de verrekijker aan. 'Het is een jonkie. Hij begon naar de slenk te hobbelen toen jij eraan kwam, maar nu ligt-ie weer stil op de zandplaat.'

Taco tuurt door de kijker. 'Een babyzeehondje, wat lief! Hé, nou hoor ik dat rare geluid weer. Maar, maar... dat doet die zeehond! Ik zie het aan z'n mond.'

'Aha!' roept Tim opgewonden. 'Dan snap ik het. Het is een huiler! Zou die z'n moeder kwijt zijn? Geef eens hier, Taco.'

Taco blijft door de verrekijker kijken.

'Kom op, het is ónze verrekijker!'

'Maar nu mocht ik 'm dus,' zegt Taco. Toch geeft hij de kijker even

later terug. 'Hiero, ik word gek van dat getuur.'

'Even kijken,' zegt Tim. 'Nee, ik zie geen andere zeehonden. Alleen vogels. Dan is-ie echt zijn moeder kwijt!'

'We moeten hem redden!' zegt Taco. 'Maar hoe? Het alarmnummer bellen!'

Tim voelt in zijn natte broekzakken. 'Ik heb geen mobiel bij me. M'n moeder wel. Kom, rennen!'

Ze rennen naar de dijk. Taco's schepnet en emmer blijven achter op het wad.

Bewakers

‘Mam, je mobiel! Er ligt een baby op de zandplaat,’ schreeuwt Tim al van verre.

‘Hij huilt om z’n moeder,’ hijgt Taco. ‘Gauw, bel het alarmnummer, 112!’

‘Wat zeg je me nou? Een baby?’ Tims moeder legt haar boek in het gras en staat op. ‘Geef die kijker eens.’ Ze stelt scherp en zoekt. ‘O, een zééhondenbaby. En niet eens zo ver weg.’

‘Dat zei ik toch! Bel nou!’ Tim trappelt van ongeduld.

‘Eerst even kijken of zijn moeder er ook is.’

‘Neehee, die is er niet, dat hebben wij allang gezien! En hij huilt! Bel dan!’

‘Wacht. Hij is inderdaad alleen. Maar ik hoor geen gehuil. Of wel? Stil eens...’

‘Hebben wij ook allang gehoord! Geef je mobiel maar,’ zegt Tim.

‘Dan bellen wij wel.’

‘Rustig! Even nadenken,’ zegt Tims moeder. ‘Het alarmnummer lijkt me niet zo geschikt. Dat is meer voor mensen...’

‘Bel het Natuurmuseum dan,’ zegt Tim. ‘Waar we vorige week waren.’

‘Goed idee.’

Het Natuurmuseum geeft Tims moeder een 06-nummer. ‘Ze hebben hier een speciale zeehondenman,’ zegt ze. Als ze hem belt, neemt hij meteen op. Ze vertelt van het zeehondje.

‘Waar we zitten? Ergens aan de waddendijk...’

‘...’

‘Even kijken...’ Ze loopt met de mobiel naar boven op de dijk en gaat met haar rug naar het wad staan. ‘Links zie ik tegen de bosrand een molen en rechts een kerktoren.’

‘...’

‘Stenen met nummers in de dijk? Nog nooit gezien. En ik kom hier al sinds m’n tiende. Maar ik vraag de jongens even...’

De stenen met nummers zitten onder aan het gras van de dijk. Tim en Taco moeten kijken welk nummer het dichtst bij het zeehondje is. Dan weet de zeehondenman precies waar hij moet zijn. Al gauw vinden ze een steen waar 82 op staat. Tims moeder geeft het nummer door.

‘Oké, met een half uurtje... Ja, we wachten op u.’

‘...’

‘Nee, niet naartoe gaan. Jaja, met rust laten. Dat weten we. Tot zo.’
Ze hangt op.

Tim en Taco gaan op de dijk zitten. ‘We moeten hem bewaken,’ zegt Taco. ‘Mensen bij hem weghouden.’

‘Ja,’ zegt Tim. ‘Vooral toeristen. Die zijn het ergst.’

Er fietsen veel mensen over de dijk. Niemand heeft het zeehondje in de gaten.

‘Ze hebben poep in hun ogen,’ zegt Taco.

‘Gelukkig wel,’ zegt Tim.

Tot een vader en moeder met drie kinderen afstappen. Zij hebben het zeehondje wel ontdekt en kijken om beurten door een verrekijker. Tim en Taco gaan eropaf. ‘Je mag wel kijken, maar niet ernaartoe,’ zegt Tim tegen de ouders.

‘Logisch,’ zegt de vader. ‘Het is een jonkie. Ik zal de zeehondenman even bellen.’

‘Hebben wij al gedaan,’ zegt Taco. ‘Hij komt eraan.’

‘Mooi zo!’ De vader steekt zijn duim op.

Even later fietst de familie weer door. Tim en Taco hebben niet veel meer te doen.

‘Ik ga mijn schepnet en emmer halen,’ zegt Taco.

Hij loopt het wad op. Het is nu helemaal eb. Waar ze daarnet nog door het water liepen, is het nu droog. De zandbank is groter geworden. Het zeehondje ligt er nog steeds, als een zilverig silhouetje in de zon. Kon hij er maar naar toe!

Als Taco terugloopt, ziet hij twee fietsers afstappen. Ze lopen het wad op, hem tegemoet. Een grote jongen met tatoeages op zijn armen gaat voorop. Hij lijkt haast te hebben. De jongen wil langs hem heen lopen.

Hij wil naar de zeehond! schiet het door Taco heen. Dat mag niet! 'Hé, hallo!' roept Taco. Hij legt z'n spullen neer en gebaart heftig naar de jongen. 'Niet doen! Je mag niet naar die zeehond!'

De grote jongen kijkt op. 'Van wie niet? Van jou soms, krielkip?' 'Ik ben geen krielkip, opschepper!' zegt Taco boos. 'Je moet hem met rust laten!'

De jongen lacht hard. 'Dat maak ik zelf wel uit!' Hij wil doorlopen, maar Taco trekt hem aan zijn shirt. 'Hij bijt je, sufkop! Zeehonden zijn roofdieren!'

Intussen is de andere jongen er ook. 'Wat mot die garnaal?' vraagt hij. 'Kom, laat 'm!' Hij duwt Taco weg en trekt de grote jongen mee.

Vanaf de dijk komen nog twee mensen aanlopen. Een volwassene en een kind. Ze lijken ook haast te hebben. Maar Taco let niet op ze en de grote jongens staan met de rug naar hen toe.

Taco vergeet helemaal dat hij nooit op kan tegen twee grote jongens. Hij gaat pal voor ze staan. Met armen en benen wijd alsof hij ze zo tegen kan houden. 'Stop! Verboden toegang! Het is ónze zeehond,' schreeuwt hij. 'Wij moeten hem bewaken van de zeehondenman!'

De jongens barsten in lachen uit. Taco vliegt met een kreet de grootste aan en probeert hem met een judogreep op de grond te krijgen. Maar de jongen schudt hem met gemak van zich af. Taco valt op het natte zand.

Dan klinkt er een barse stem: 'Wat gebeurt hier!'

Zeehondenman

Taco staat op en slaat het zand van zich af. Daar staat een meneer die wel een zeerover lijkt met zijn lange grijze haar en grote hangsnor. Hij houdt zijn armen over elkaar en zijn hoofd wat naar achteren. Zijn haren wapperen in de wind. Tim staat naast hem. 'Wat zijn we aan het doen, heren?' vraagt hij aan de grote jongens. Zijn stem klinkt niet eens onvriendelijk.

De zeehondenman! schiet het door Taco heen.

'Alleen effe zeehondje kijken,' zegt de één. 'Dat mag toch wel?' 'Jazeker mag dat wel,' zegt de zeehondenman. 'Dat mag vanaf de dijk. Kijk, die is daar.' Hij wijst. 'En wie heeft dat zeehondje gevonden?'

‘Wij tweeën, meneer!’ Tim steekt zijn vinger op en wijst dan naar Taco en naar zichzelf. ‘Hij en ik.’

‘Mooi zo. De naam is Hessel. Aangenaam.’ Hessel geeft Tim en Taco een hand. En daarna de grote jongens ook. ‘Kom. We gaan aan het werk.’

Hessel loopt terug naar de dijk, met Tim en Taco naast zich.

De grote jongens zeggen niets meer. Gedwee lopen ze een eind achter hen aan.

Tim slaat zijn arm om Taco heen. ‘Dat je dat durfde, tegen die grote jongens!’

‘Ik had die ene bijna op de grond!’ Taco bokst in de lucht. Dan ziet hij iets op de dijk. ‘Moet je kijken!’

Op de dijk staat een groene jeep. Als ze dichtbij zijn, zien ze pas hoe groot hij is. Een enorme stalen kist op wielen.

‘Tof,’ roept Taco, ‘die oorlogskleuren!’

‘Afgedankt door het leger,’ zegt Hessel. ‘Maar goed genoeg voor mij.’

De jeep staat half op het fietspad, half in het gras. De grote jongens lopen er vol ontzag omheen. Hessel biedt ze zijn verrekijker aan om naar het zeehondje te kijken, maar daar bedanken ze voor. Ze stappen weer op de fiets.

‘Hèhè, die zijn we kwijt!’ verzucht Taco.

‘Zo kwaad zijn ze niet,’ zegt Hessel. ‘Alleen dom. Ze weten niks van zeehonden.’

‘Wij wel,’ zegt Tim.

‘Mooi,’ zegt Hessel. ‘Met jullie kan ik praten.’ Hij doet het achterportier van de jeep open en haalt er een grote rieten wasmand uit.

‘Wat gaat u nu met dat zeehondje doen?’ vraagt Taco.

‘Soep van koken,’ zegt Hessel met een stalen gezicht. ‘En jullie gaan me helpen.’

‘Wat?!’ De jongens slaan een hand voor hun mond van schrik.

‘Nee!’ roept Taco verontwaardigd. ‘Dat doen we niet, hè Tim? Nooit niet!’

‘We kijken wel uit!’ zegt Tim.

‘Geintje!’ zegt Hessel, terwijl hij het deksel van de mand open doet. ‘We brengen hem naar Pieterburen en daar knappen ze hem helemaal op. Zodra hij voor zichzelf kan zorgen, laten we ’m weer vrij. En dat vrijlaten, daar doen we ’t voor. Da’s het mooiste wat er is.’

Opgelucht halen de jongens adem.

‘Wie is Pieter Buren?’ vraagt Taco. ‘De dierenarts?’

Tim schiet in de lach. ‘De zeehondencrèche, man.’

‘Wat moet een zeehond nou in een crèche!’ roept Taco. ‘Hij moet naar de dokter!’

‘Komt helemaal goed, jongens,’ zegt Hessel. ‘Maar nu aan de slag. Ik heb hulp nodig. Moet ik jullie moeder vragen of kunnen jullie ’t zelf?’

‘Zelf natuurlijk!’

‘Mooi.’ In de mand liggen een handdoek, een zwart kokertje, een trechter met een plastic slang eraan en een paar kleine flesjes water. Hessel geeft Tim de trechter met de slang en Taco een flesje. Het kokertje en een tweede flesje stopt hij in één van zijn zakken. Taco kijkt naar het etiket. *Oral Rehydration Salts* staat erop. ‘Wat is dat voor spul?’

‘Dat is ORS, water met suikers, vitaminen en mineralen. Geven we huilertjes altijd als eerste, omdat ze uitgedroogd en uitgehongerd zijn. Komen ze van bij. Uitgedroogde en ondervoede kinderen in Afrika krijgen dat ook. En nu moet je goed luisteren.’

Hessel legt uit hoe ze naar het zeehondje gaan lopen: ‘Achter mekaar. Dan ziet hij maar één mens aankomen in plaats van drie. Want als hij nog een beetje kracht heeft, zal hij proberen het water in te vluchten. En dan is hij verloren. Want hij vindt zijn moeder nooit meer terug en zonder moedermelk gaat hij dood.’

‘Maar hoe komen we daar?’ zegt Taco. ‘D’r zit een slenk voor!’

‘Die is nu niet diep meer,’ zegt Hessel. ‘Het is helemaal eb.’ Hij pakt de handdoek. ‘Kom.’

In ganzenpas lopen ze over het wad en daarna tot hun dijen door

de slenk. Het water trekt nog wel, maar minder hard. Als ze er bijna doorheen zijn, begint het zeehondje te bobberen. Hessel gaat rennen. Hij moet er zijn vóórdat het zeehondje het water bereikt! Het zeehondje is bijna bij de slenk...

Net op tijd gooit Hessel de handdoek over het zeehondje heen en gaat er schrijlings op zitten, maar zonder het beestje plat te drukken. Het worstelt om onder hem uit te komen. Het hapt wild om zich heen. Maar Hessel heeft het klemvast tussen zijn benen. 'Wat een kracht voor zo'n uitgehongerd beestje,' zegt hij. Eén hand houdt hij om de bek van het zeehondje. Met zijn andere hand haalt hij het zwarte kokertje uit zijn jaszak. Het kokertje gaat om zijn duim, en dat duwt hij in de bek van het zeehondje. Nu kan die niet meer dicht.

'Oei!' Tim en Taco zien een bek vol puntige tanden.

‘Tim, het slangetje,’ zegt Hessel.

Tim probeert het slangetje in de bek te duwen. De scherpe tanden zijn vlakbij. Snel trekt hij zijn vingers terug.

‘Laat mij dat maar doen,’ zegt Hessel. ‘Als jij de trechter vasthoudt.’ Hessel duwt het slangetje in het keelgat van het beestje. De tanden bijten in het kokertje, maar dat kan ertegen.

‘Taco, flesje opendraaien en erin gieten,’ zegt Hessel. ‘Beetje bij beetje.’

Tim houdt de trechter omhoog en Taco giet het spul er voorzichtig in. De zeehondenpup kijkt benauwd. Hij slikt en slikt. ‘Andere flesje ook,’ zegt Hessel en wijst met zijn hoofd naar zijn linker jaszak.

Bij het tweede flesje proest het zeehondje de helft terug. Maar het heeft voorlopig genoeg binnen gekregen.

‘Zo, daar knap je van op,’ zegt Hessel. ‘Maar sjongejonge, wat hebben de meeuwen je te pakken gehad.’ Hij wijst op een blauwe plek in een oog, waar pus uit komt. En op wondjes op de achterflappen.

‘Gaaf dat wel weer over?’ vraagt Tim.

‘Dat komt allemaal goed,’ zegt Hessel. Hij tilt het zeehondje aan z’n rugvel op. ‘Net een zak botjes,’ zegt hij. ‘Zit veel te los in z’n vel.’

Dan wikkelt hij het zeehondje in de handdoek. Het beestje is nu rustiger en kijkt de jongens met grote donkere ogen aan.

‘Zulke lieve ogen,’ zegt Taco. ‘En zulke scherpe tanden.’

Tim en Taco kamperen op Terschelling. Op het wad vinden ze een ziek en uitgehongerd zeehondje op een zandplaat. Samen met Hessel, de zeehondenman van Terschelling, geven ze het huilertje Eerste Hulp. Dan wordt het beestje naar de Zeehondencreche in Pieterburen gebracht. Tim en Taco willen hun zeehondje dolgraag adopteren. Want dan mogen ze het een naam geven en mogen ze mee als het weer wordt vrijgelaten in zee. Adopteren kost wel veel geld. Ze willen dat bijelkaar krijgen met een actie op school. Maar de school kiest voor een andere mooie actie. Tim en Taco krijgen er zelfs ruzie over. Wat nu? Lukt het ze nog om het bedrag bij elkaar te krijgen?

Een spannend, eigentijds en sfeervol avontuur voor kinderen vanaf 7 jaar

Mozaïek Junior

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 282 | AVI 7

